

PHẦN V

Đã một tuần trôi qua, Mẫn Nhu và Nhật Phi vẫn còn ở lại bên Mỹ. Công việc xem như đã ổn định được phần nào. Mấy ngày qua cùng Nhật Phi bôn ba đến nhiều chỗ nhiều nơi để giải quyết số hàng tồn đọng. Mẫn Nhu như đã thay đổi hẳn.

Cô không còn căm gắt hay ganh ghét gì Nhật Phi nữa. Giữa họ bây giờ chỉ còn lại sợi dây năm thôi. Nhật Phi cũng cảm nhận được việc đó. Anh mừng thầm:

- "Chắc là cô bé đang cảm kích mình lắm đây. Mình sẽ tận dụng cơ hội này để có được cô bé.

Nhật Phi mỉm cười với ý nghĩ vừa thoáng qua. Anh vội bước ra ngoài. Đứng trước phòng của Mẫn Nhu, anh còn đang do dự, không biết có nên gọi cô ấy giờ này không. Đang nghĩ ngợi phân vân thì cánh cửa phòng bật mở. Thấy Nhật Phi, Mẫn Nhu hơi ngạc nhiên:

- Ủa? Anh Phi sao lại đứng đây? Anh Phi vào đi.

Nhật Phi hơi bối rối:

- À anh... đến định rủ em đi chơi.

- Đi chơi, giờ này sao?

- Ừm, vẫn còn sớm mà. Mình đi vòng vòng đây chơi.

Mẫn Nhu dễ dãi:

- Vậy anh Phi đợi Nhu chút nha.

- Được rồi, anh sẽ đợi.

Nhật Phi đưa Mẫn Nhu đến một nơi thật đẹp và lãng mạn của nước Mỹ. Nơi đây chỉ toàn là Việt Nam nên Mẫn Nhu thấy thoải mái lắm. Đây là lần đầu tiên Mẫn Nhu được đến nước Mỹ, mọi thứ đối với cô còn xa lạ lắm.

Thấy Mẫn Nhu cứ ngồi im, mà không nói gì. Nhật Phi lo lắng:

- Nghĩ gì mà đăm chiêu vậy Mẫn Nhu! Mẫn Nhu không thích chỗ này sao?

Mẫn Nhu phân bua:

- Đâu có, Nhu thích chỗ này lắm, chỉ tại Nhu thấy lạ quá nên cứ mãi nhìn. Những nơi đẹp như vậy không biết Việt Nam mình có không nhỉ.

- Đương nhiên là có rồi, chỉ vì Mẫn Nhu ít đi chơi đó thôi. Việt Nam mình có nhiều chỗ đẹp dành cho những đôi bạn trẻ như vậy nè.

- Vậy chắc anh Phi đã đến những chỗ đó rồi?

Nhật Phi xua tay:

- Không hề có. Anh chỉ đi ngang qua thôi.

- Những chỗ đó là dành cho những đôi tình nhân, còn anh vào trong đó một mình để nhìn người ta trò chuyện à?

Mẫn Nhu cười tươi:

- Sao anh Phi không dẫn bạn gái của anh đến đó để nói chuyện.

- Anh cũng muốn lắm chứ, nhưng có cô nào chịu đi với anh đâu.

- Anh Phi định dụ khi Nhu hả, cỡ anh Phi mà bảo là không cô nào chịu đi với anh.

- Anh nói thật mà Nhu không tin sao? Đây là lần đầu tiên anh vào những nơi như vậy với một cô gái đó.

- Thật không?

- Thật mà, thật một trăm phần trăm luôn.

- Nhưng mà Nhu không tin.

Kéo ghé lại gần sát Mẫn Nhu, Nhật Phi nắm lấy bàn tay của cô. Anh nhẹ giọng thật nhỏ như chỉ để mình anh và Mẫn Nhu nghe:

- Anh nói thật sao em lại không tin anh chứ? Em có biết anh đã yêu em rồi không? Yêu em từ lâu lắm rồi và em chính là người con gái đầu tiên anh yêu và cũng là lần đầu anh được dẫn người anh yêu vào những nơi như thế này. Mẫn Nhu! Anh yêu em nhiều lắm.

Mẫn Nhu nghe toàn thân cô như tê dại. Những lời nói ấm nồng và đầy chân tình của Nhật Phi, khiến cô không còn biết gì cả. Ngay cả việc rút tay mình ra khỏi tay anh cô cũng không làm được. Cô yếu ớt trong tay anh. Nhật Phi chủ động choàng tay qua hông cô, anh siết nhẹ:

- Sao em không nói gì hết. Hãy trả lời anh câu này. Mẫn Nhu em có yêu anh không?

Mẫn Nhu nói thật nhỏ:

- Có.

Nhật Phi vui như mở cờ trong bụng. Anh siết chặt cô hơn. Quay mặt Mẫn Nhu qua đối diện với mình. Hai chiếc mũi chạm vào nhau. Phút chốc Nhật Phi đã đặt môi mình lên môi của Mẫn Nhu. Cô chống đối một cách yếu ớt rồi như nhũn ra trong đôi bàn tay rắn chắc của anh. Thật lâu sau họ mới rời nhau. Nhật Phi vẫn còn thấy quyến luyến lắm. Đẩy nhẹ Nhật Phi ra, gương mặt của Mẫn Nhu ửng hồng duyên dáng. Đấm nhẹ vào ngực anh, cô hờn dỗi:

- Anh thật là đáng ghét. Dụ người ta đến đây để.

Nhật Phi trêu đùa:

- Để làm gì?

- Để.

Nhật Phi lại nhẹ giọng:

- Để phá trái tim băng giá của em, để nó trở thành một trái tim biết yêu và... sẽ yêu.

Mẫn Nhu chu môi:

- Lẽo lự lắm. Từ đây về sau anh đừng hòng em đến đây nữa.

Nhật Phi vui vẻ nhìn người yêu:

- Em có đến đây cũng không được đâu bé ạ!

- Ngày mai chúng ta phải về Việt Nam rồi. Khi về nước anh sẽ dẫn em đến những chỗ thú vị như vậy nữa chịu không?

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Hừ, đừng hòng em chịu đi. Anh chỉ dụ được em lần này thôi, chứ mai một không dễ đâu nhé.

- Anh sẽ làm được, em cứ yên tâm mà ngồi ở nhà chờ anh đến đón nhé.

- Xí Tụ tin quá há?

Vỗ vỗ tay vào ngực, Nhật Phi đùa:

- Con trai tự tin là con trai của thời đại, con trai của thành công đấy.
- Hừm, chỉ giỏi khen mình thôi.

Như chợt nhớ ra Mẫn Nhu vội hỏi:

- Công việc vẫn chưa xong mà, làm sao mà về được?

Siết nhẹ tay Mẫn Nhu hơn. Nhật Phi trấn an Mẫn Nhu:

- Em cứ yên tâm đi. Lúc chiều anh đã thu xếp đâu đó hết rồi. Bây giờ mọi việc coi như là bình thường trở lại, Chúng ta đã có thể về nước ăn Tết rồi.

Mẫn Nhu xúc động:

- Anh làm em bất ngờ quá. Vậy mà em cứ tưởng năm may mình đã không được đón giao thừa cùng cha mẹ. Em vui quá.

Mẫn Nhu chợt nhìn anh thật sâu, cô nói thật nhỏ:

- Em cảm ơn anh nhiều lắm. Nhờ có anh mà gia đình em mới được ổn định trở lại. Vậy mà trước đây em lại...

Biết Mẫn Nhu sắp nói gì vên Nhật Phi nhanh miệng:

- Em đừng nói vậy anh không thích đâu, với lại anh còn phải cảm ơn chuyên đi này vì nhờ có nó anh mới chinh phục được em. Cô bé có trái tim lạnh giá nhưng đáng yêu.

Mẫn Nhu chu môi:

- Anh thật là đáng ghét.

Nhật Phi khẽ sát má cô. Giọng anh thật ấm:

- Đáng ghét hay đáng yêu đây bé!

Nói xong anh lại dành cho cô một nụ hôn thật nồng ấm. Mẫn Nhu cũng dành tất cả cho anh nụ hôn đầu đời của thời con gái. Họ luyến tiếc tiếc lời nhau. Giọng Nhật Phi thật ấm:

- Anh đáng ghét hay đáng yêu vậy bé?

Mẫn Nhu ngọt ngào:

- Đáng yêu.
- Thật không?

- Thật!

Mẫn Nhu nhìn nhìn chỗ hai người đang ngồi. Cô hỏi:

- Sao anh lại phát hiện ra chỗ này?

Nhật Phi thành thật:

- Cách đây mấy năm anh đã từng ở gần đây.

- Anh đến đây làm gì?

- Anh đi du học.

Mẫn Nhu nhìn anh đầy ngưỡng mộ:

- Anh tài quá!

- Có tài giỏi gì đâu. Năm đó anh vừa thi tốt nghiệp xong, nhận được bằng tốt nghiệp cấp III là cha bảo anh sang Mỹ liền. Đến cả việc đi du học anh là người biết sau cùng nhất.

- Vậy sao anh biết chỗ này?

- Nói ra em đừng cười anh nhé? Lần đó trường tổ chức buổi thi về kiến thức Anh Ngữ. Anh và một thằng bạn cùng khóa được tuyển đi thi. Anh chuẩn bị thật kỹ cho lần đó. Nhưng đến lúc đó chỉ còn khoảng một tiếng đồng hồ nữa là đến lượt tui anh, thì hấn biến đâu mất.

Mẫn Nhu trố mắt:

- Vậy rồi sao?

- Anh đi tìm hấn chứ sao? Anh tìm hấn khắp nơi. Điện thoại thì khóa. Anh muốn điên lên với hấn. May! Có một cô bạn đi chơi về nói là gặp hấn ở đây. Anh tức tốc đến đây. Trời ơi! Em biết không, anh ê cả mặt mày khi biết đây là nơi dành cho những cặp tình nhân. Anh đi tìm hấn trong lúc đó hấn đang ngồi bên cô bạn gái của mình. Thấy anh, hấn mới nhớ đến chuyện thi cử. Anh và hấn cả cô bạn gái quỳnh quáng chạy trở về. Cũng may là còn kịp. Kỳ thi lần đó, may mắn anh và hấn dành được hạng I, nên anh mới đề yên cho hấn.

Mẫn Nhu cười giòn giã trước câu chuyện của Nhật Phi. Cô trêu đùa:

- Em không ngờ lúc đó anh lại khờ như vậy. Một chàng khờ đi du học.

Nhật Phi cũng cười trước câu trêu đùa của người yêu. Trông họ giờ đây thật hạnh phúc.

Mẫn Nhu như rũ bỏ được lớp vỏ băng giá của mình. Trong mắt Nhật Phi giờ đây Mẫn Nhu thật hiền dịu, đáng yêu.

Họ ngồi bên nhau thật lâu để tận hưởng vị tình yêu. Lâu lâu họ lại dành cho nhau những nụ hôn nồng ấm.

Thé rồi một cái Tết nữa trôi qua. Từ ngày từ Mỹ trở về, lo bận rộn với công việc rồi Tết đến. Nhật Phi không đến thăm mẹ con bà Xuân được. Hôm nay nhân buổi trưa, anh ghé qua nhà Xuân Linh. Thấy anh, cô mừng rỡ:

- A, anh Phi đến.
- Chào Linh! Mẹ Linh có nhà không?
- Dạ có, mẹ Linh đang ở trong nhà kìa.

Thấy Nhật Phi bà cũng vui vẻ:

- Con đến chơi đó hả Phi?
- Dạ, con chào bác, bác vẫn khỏe chứ ạ?
- Cảm ơn con, bác vẫn khỏe. Sao lâu quá bác không thấy con ghé chơi?
- Dạ, con bận ạ! Thời gian qua con phải sang Mỹ để giải quyết công việc.
- Vậy à? Thôi hai đứa ra ngoài chơi đi để bác nấu vài món. Hôm nay con ở đây dùng cơm nha.
- Dạ, con cảm ơn bác.

- Nhật Phi và Xuân Linh cùng ngồi xuống băng đá dưới gốc nhãn già. Nhìn Xuân Linh, Nhật Phi pha trò:

- Năm nay, Linh thêm một tuổi nữa rồi đã có bạn trai chưa? Sao không giới thiệu với anh đi?

Xuân Linh dẫu môi:

- Em có quen ai đâu mà giới thiệu.
- Thừa cơ hội, Xuân Linh bạo dạn hỏi luôn:

- Vậy còn anh Phi, anh đã có bạn gái chưa?

- Sao không dẫn chị ấy đến đây chơi?

Nhật Phi bông đùa:

- Linh nhìn anh rồi đoán thử xem anh có cô nào không?

Xuân Linh nói mà không suy nghĩ:

- Em đoán anh đã có rồi mà còn nhiều nữa.

Nhật Phi cười lớn:

- Trời ạ. Em nghĩ vậy sao Linh?

- Dạ, em nghĩ vậy đó mà có đúng không?

- Em muốn nghĩ sao cũng được.

- Nói chuyện với anh huê vốn thật. Nói cả buổi vẫn quay về trung điểm.

- Em giận anh à? Thôi, nghe anh nói nè, chừng nào anh có bạn gái anh sẽ dẫn đến đây chịu không?

Xuân Linh nói như reo:

- Vậy là anh vẫn chưa có bạn gái?

- Không hẳn vậy đâu.

- Anh...

Xuân Linh định nói thêm thì tiếng điện thoại của Nhật Phi reo lên, anh lịch sự.

- Anh xin phép nhé!

- Anh cứ tự nhiên.

Áp chiếc điện thoại lên tai. Nhật Phi biết là Mẫn Nhu nên anh nhẹ giọng:

- Có gì không em?

- Cha anh đang ở nhà em nè, anh đang ở đâu ghé nhà em liền đi. Ông bảo em phải triệu anh về ngay lập tức.

- Nhưng có chuyện gì vậy?

- Em cũng không biết nữa. Anh ghé nhà em liền nha.

- Được, anh về liền.

Quay trở lại, anh từ giã với Xuân Linh:

- Anh có chút chuyện phải về ngay. Em nói với bác giùm anh. Hôm khác anh sẽ đến.

- Chuyện có quan trọng lắm không?

- Cũng không quan trọng lắm nhưng anh phải về thì mới được.

- Vậy anh về.

- Nhớ nói với bác giùm anh nha Linh!

- Dạ!

Nhật Phi đi rồi, Xuân Linh thấy buồn rười rượi. Lâu lâu Nhật Phi mới đến một lần. Vậy mà ngồi chơi chưa được bao lâu đã có người gọi điện. Xuân Linh bực bội:

- Ai mà gọi ngay lúc này chứ. Thật là...

Ở biệt thự Thái Nguyên, hình như đang trông chờ Nhật Phi lắm, nên khi thấy anh đến, ông Phát lên tiếng ngay:

- Con đi đâu mà ba đến công ty tìm không có.

- Dạ, con đi có chút việc ạ!

Ông Thái Nguyên vui vẻ:

- Con ngồi xuống đây đi Phi! Ta và cha con đang bàn về chuyện của con và con Nhu.

- Dạ, có gì không bác?

Ông Thái Nguyên bình thản:

- Ta và ba con đang bàn về việc kết thông gia. Con nghĩ sao?

Mẫn Nhu reo lên:

- Sao nhanh vậy cha? Con và anh Phi chỉ mới quen nhau gần đây thôi mà.

Ông Phát nhìn con dâu tương lai tươi cười:

- Gần một năm trời mà con bảo là gần đây sao?

- Dạ, tuy là con và anh Phi quen nhau đã lâu nhưng...chúng... con... yêu nhau chỉ mới đây thôi.

Ông Phát phá lên cười:

- Thì cũng đã được mấy tháng rồi còn gì?

- Ngày xưa và và bác gái của con có được quen nhau như tụi con bây giờ đâu. Cha mẹ bảo cưới là cưới chứ đâu có dăm cãi.

Bá Tú chen vô:

- Ông này, sao lại nói mấy chuyện đó chứ?

- Thật kỳ cục.

Đến lượt ông Thái Nguyên phá lên cười:

- Có gì đâu mà kỳ, ngày xưa ai mà chẳng vậy!

Nhật Phi cũng góp ý với người yêu:

- Thừa hai bác, thừa ba mẹ, con hiểu tâm trạng của Mẫn Nhu lúc này. Tuy chúng con đã yêu nhau nhưng nói đến chuyện cưới hỏi thì chúng con, xin cha mẹ hai nhà cho chúng con chút thời gian, để chúng con chuẩn bị sẵn sàng.

Bà Quyên gật đầu thông cảm:

- Tôi nghĩ hai đứa nó đúng đó. Hãy cho chúng thêm thời gian đi. Chúng nó cần có thời gian để vui chơi để chuẩn bị. Nếu bây giờ mà buộc chúng cưới nhau thì cũng như chúng ta đang trói buộc chúng vậy.

Ông Phát thở dài:

- Ý chị nói tôi hiểu rồi. Hay bây giờ vậy đi. Chúng ta cho tụi nó thời gian từ đây đến hết năm nay. Trong thời gian một năm này hai đứa cứ việc tìm hiểu nhau thêm đi. Hai đứa thấy ý kiến ta thế nào?

Mẫn Nhu nhìn qua Nhật Phi như thăm dò. Hiểu ý người yêu, Nhật Phi lễ phép:

- Ba nói vậy rồi chẳng lẽ chúng con lại từ chối sao? Con xin cảm ơn ba, con xin cảm ơn bác gái đã hiểu chúng con.

Bà Quyên vui vẻ:

- Sắp là người một nhà rồi mà con cứ khách sáo.

Ông Thái Nguyên giọng gia chủ:

- Bây giờ, chuyện này coi như để lại đó.

- Chúng ta cùng dùng bữa cơm chiều do chính tay bà xã tôi làm nhé!

Nhật Phi reo lên:

- Bác gái đã ra tay chắc là hấp dẫn lắm đây.

Bà Tú cốc đầu con trai:

- Chưa chi mà đã biết nịnh bà mẹ vợ. Sau này có vợ rồi thì còn nịnh vợ thế nào nữa?

Nghe bà Tú nói, Mẫn Nhu chột đỏ mặt. Nhật Phi thì bông đùa:

- Vợ mình, mình nịnh có sao đâu mẹ?

- Cả nhà cùng cười vang trước câu nói của Nhật Phi, Mẫn Nhu thì ngất hông anh:

Buổi cơm chiều trôi qua. Nhật Phi và Mẫn Nhu cùng bước ra băng đá sau vườn, nơi giàn hoa Lan đang khoe sắc với những bông hoa màu rực rỡ. Nhìn những cánh hoa lan Nhật Phi thì thào:

- Em đẹp tựa những cánh hoa lan đang khoe sắc đó em biết không Nhu?

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Lại nịnh, em không có gì thưởng cho anh đâu. Đừng uống công.

Bẹo má người yêu, anh nhẹ giọng:

- Được em yêu đã là phần thưởng rất lớn rồi, anh đâu dám đòi hỏi gì hơn.

Nhìn người yêu Mẫn Nhu nghi ngờ:

- Anh đã nói câu này với bao nhiêu cô gái rồi?

- Nhật Phi đưa bàn tay ra. Anh lảm nhảm, rồi tươi cười:

- Anh đã nói câu này với... ờ... đã...

Mẫn Nhu thúc giục. Trong cô đầy lo lắng:

- Đã bao nhiêu cô rồi, nói mau:

Nhật Phi kê sát vào tai Mẫn Nhu. Giọng anh thật ám:

- Đây là lần đầu tiên anh nói những lời đó.

- Nói với người con gái mà lần đầu mới gặp anh đã yêu. Em cứ như là một viên trân châu vô giá mà thượng đế đã ban cho anh.

Tựa đầu vào vai người yêu, Mẫn Nhu hạnh phúc:

- Anh có biết, những lời nói đó của anh khiến em vui lắm không? Ở bên anh em thấy mình thật hạnh phúc.

- Em thấy vậy thật sao? Vậy sau này anh sẽ ở bên em thường xuyên, em chịu không?

Biết rồi mà còn hỏi:

Nhật Phi giả nai:

- Anh đâu biết gì đâu chứ? Em phải nói rõ ra thì anh mới biết.

Mẫn Nhu dẫu môi:

- Xạo vừa thôi, ở đó mà làm bộ hả, thật đáng ghét.

- Ồ! Đáng ghét vậy mà có người yêu mới hay chứ?

Mẫn Nhu kênh mặt:

- Em yêu anh hồi nào chứ. Em chỉ giỡn chơi với anh thôi.

Nhật Phi cũng không vừa:

- Anh có nói là em yêu anh bao giờ đâu. Là tự em nghĩ đó thôi.

Mẫn Nhu đỏ mặt, cô dấm thùm thụp vào ngực Nhật Phi:

- Hừ. Anh tối ngày chỉ biết ăn hiếp em thôi. Không thềm nói chuyện với anh nữa đâu. Em vào nhà đây.

Mẫn Nhu vừa đứng lên thì đã bị Nhật Phi nắm lấy tay. Mẫn Nhu ngã nhào vào người Nhật Phi. Nhanh như chớp, Nhật Phi ôm gọn cô vào lòng. Đặt ngay một nụ hôn xuống môi cô. Họ bên nhau như quên đi đất trời.

Thật lâu sau Nhật Phi mới chịu buông Mẫn Nhu ra. Cô lật đật rời khỏi anh rồi chạy nhanh vào nhà. Nhật Phi chỉ còn biết mỉm cười nhìn theo dáng người yêu.

Gìờ tan trường, xuân Linh rủ hai bạn Phương Mai và nhã Như vào quán kem. Nhã Như hưởng ứng nhiệt tình:

- Tưởng đi đâu chứ vào quán kem, mà lại có người khao như vậy ta đi liền.

Phương Mai trêu bạn:

- Nghe đến ăn là con mắt sáng rõ. Bởi vậy mấy tên con trai thấy mi bọn họ chạy tuốt.

Nhã Như nóng mũi, cô kênh mặt:

- Mi có hơn gì ta không mà nói há? Lươn mà chê trạch nhớt. Thật buồn cười!

Xuân Linh đưa bàn tay nhỏ xíu của mình giữa hai cô bạn. Cô hét nhỏ:

- Hai mi có im lại được không? Làm gì mà cứ như nước với lửa. Hễ gặp nhau là cãi. Có kem rồi nè, mau ăn đi!

Nhã Như cầm ly kem lên đưa trước mặt.

Phương Mai:

- Ta không thèm nói với mi nữa, ta ăn kem ngon hơn.

Ba cô gái đang vui thưởng thức món ăn tuyệt. Bỗng có tiếng con trai vang lên:

- Xấu nha, tam ca áo trắng đi ăn kem mà không rủ hén?

Cả ba đồng quay lại. Nhỏ Phương Mai lên tiếng trước:

- A! Trần Thành, lại ngồi chung đi, tụi này cũng mới vào đây thôi.

Nói xong, cô quay lại gọi to:

- Cho thêm một ly kem nữa đi chị ơi!

Trần Thành vừa nói, vừa ngồi xuống cạnh Xuân Linh:

- Cảm ơn Phương Mai nha!

Nhã Như chen vô:

- Trần Thành khỏi cảm ơn, chỉ cần châu kem này Thành khao là được rồi.

Trần Thành sáng khoái:

- Tưởng chuyện gì, chuyện đó thì Trần Thành sẵn lòng.

Phương Mai vỗ tay đánh bốp:

- Bởi vậy mới nói, Trần Thành đây ga lăng hết biết, hơn hẳn những tên con trai khác.

Nhã Như cũng nói theo:

- Phải đó. Trần Thành vừa đẹp trai, học cũng khá lại con nhà giàu biết ga lăng, chắc là có nhiều nàng đeo lăm đây.

Trần Thành xua tay:

- Trời! Hai bạn làm mình phồng cả mũi rồi này.

Xuân Linh lăm thắm:

- Chỉ một châu kem thôi mà có cần tâng bốc hẳn như vậy không?

Nhìn Xuân Linh thật lâu. Trần Thành quan tâm:

- Sao nãy giờ không nghe Xuân Linh nói gì hết vậy?

- Đang vui tự nhiên làm mất hứng còn nói gì được chứ?

Tuy nghĩ vậy nhưng Xuân Linh lại nói khác. Giọng cô lạnh băng:

- Tại tôi thấy các bạn đang trò chuyện vui vẻ nên không muốn xen vô thôi.

Trần Thành vẫn tươi cười:

- Có Linh nói cùng thì sẽ vui hơn đó. Chúng ta là bạn cùng lớp nên đâu cần phân biệt gì.

Về mặt Xuân Linh không mấy vui:

- Không phải tôi phân biệt mà là tôi không có chuyện gì để nói nên ngồi im nghe thôi.

Nhã Như phớt tay:

- Ôi! Kệ nó đi, tính nó là vậy, chúng mình thưởng thức kem đi, chảy hết rồi còn gì ngon nữa chứ?

Phương Mai cũng nói:

- Phải đó, nhanh miệng lên đi thôi.

- Những ly kem được tém sạch sẽ. Trấn Thành còn muốn ngồi lại với Xuân Linh nên anh vẽ chuyện:

- Món kem coi như xong, bây giờ tôi mời các bạn thêm món trái cây nữa nha.

Phương Mai reo lên như một đứa trẻ:

- Hay quá! Lại được ăn!

Xuân Linh liếc nhẹ Phương Mai, cô đứng lên:

- Vậy các bạn cứ tự nhiên nha, tôi xin phép về trước.

Cả ba đều đồng thanh:

- Sao vậy Linh?

Trấn Thành quýnh quýnh:

- Ngồi một chút nữa đi Linh. Về chi sớm vậy, đang vui mà.

Nhã Như cũng nói:

- Phải đó, tự nhiên mi đòi về thì còn gì là vui nữa chứ?

- Nhưng mà...

Phương Mai ngắt lời bạn:

- Đừng có nhưng nữa ở lại chút nữa đi.

Kề sát vào tai bạn. Phương Mai lại nói:

- Ở lại chút nữa đi. Nói thật, ta biết mi không mấy thích hẳn. Ta nói cho mi biết ta và nhỏ Như cũng chẳng ưa gì hẳn cả. Tụi này làm như vậy là cho bỏ ghét. Tụi ta đang giúp mi đó.

Cứ làm như vậy hoài hẳn sẽ sợ thôi ở lại chút nữa đi nha.

Như thâm ý của Phương Mai nên Xuân Linh trở nên vui vẻ:

- Vậy tôi sẽ ở lại một chút nữa cùng các bạn.

Trần Thành mừng rỡ:

- Vậy thì hay quá.

- Thế là Xuân Linh ngồi nán lại. Suốt buổi cô chẳng nói gì cả. Chỉ ngồi nghe ba người họ nói thôi, cô cũng thấy đầy cả tai rồi Xuân Linh chỉ lắc đầu rồi thờ dài, còn Trần Thành thì cứ lên nhìn Xuân Linh lại vừa tạo dáng trước mặt cô. Xuân Linh chỉ còn biết quay nơi khác.

Buổi chiều, giờ tan sở Nhật Phi nhanh tay làm nốt công việc còn lại. Xong, anh hồi hả rời khỏi công ty. Anh đến cửa hàng bán hoa rồi mua một bó hồng thật xinh, Nhật Phi đến thẳng công ty Thái Nguyên. Chỉ mới một buổi sáng không gặp Mẫn Như thôi mà Nhật Phi cứ tưởng là đã một thế kỷ trôi qua. Vắng cô chỉ một thoáng anh buồn và nhớ cô không thể tưởng.

Đến công ty Thái Nguyên, Nhật Phi đi thẳng đến phòng làm việc của Mẫn Như. Giờ này mọi người hầu như đã về hết. Nhật Phi đẩy nhẹ cửa bước vào. Anh bước nhẹ đến trước mặt Mẫn Như, đứng ngắm nhìn cô thật lâu.

Quá say sưa với công việc nên Mẫn Như chẳng hay gì cả. Đến khi ngược lên thấy Nhật Phi, Mẫn Như giật bắn người, cô ôm ngực:

- Anh... anh đến khi nào vậy?

Nhật Phi mỉm cười nhìn say đắm người yêu:

- Anh đến từ khi em đang chăm chú vào công việc. Vẫn còn hết hồn nên Mẫn Như hời hợt:

- Anh làm em đứng tim rồi nè! Ghét quá đi.

Vào phòng mà cũng không gõ cửa nữa.

- Đi vòng qua Nhật Phi ôm lấy người yêu, anh thì thầm:

- Tại muốn ngắm em làm việc, nên anh phải làm như vậy. Anh tưởng những người có võ như em sẽ không biết giật mình đấy chứ?

Mẫn Nhu chu môi:

- Có võ thì sao chứ? Em vẫn là con gái mà.

- Con gái hoảng sợ là lẽ đương nhiên thôi.

- Vậy sao? Vậy mà anh không biết. Anh xin lỗi em.

Bỏ tay Nhật Phi ra Mẫn Nhu nghiêm mặt:

- Anh đến giờ này làm gì vậy? Đã hết giờ làm việc rồi mà.

Nhật Phi vịn hai tay lên vai Mẫn Nhu:

- Sao em lại hỏi anh như vậy? Anh đến giờ này đương nhiên là để rước em rồi. Chỉ một sáng không gặp em anh đã nhớ không chịu nổi.

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Anh có nói quá không đấy? Em không tin đâu.

- Sao lại không tin, anh nói thật lòng đấy.

- Hừ, anh có nói thật em cũng chẳng thêm tin đâu.

- Quay mặt người yêu lại đối diện với mình.

Giọng Nhật Phi thật nhỏ:

- Sao lại vậy? Chẳng lẽ em không nhớ đến anh sao?

- Phải, em không hề nhớ đến anh.

- Vậy, anh sẽ làm cho em nhớ đến anh.

- Nói xong, Nhật Phi siết chặt Mẫn Nhu vào lòng. Anh cúi xuống hôn lên tóc cô, rồi hôn lên đôi mắt đang khép hờ, dần dần xuống đến môi cô. Họ bên nhau trong nồng nàn. Một nụ hôn lãng mạn được diễn ra khá lâu. Môi họ rời nhau trong luyến tiếc. Nhật Phi ôm người yêu, giọng anh thật ấm:

- Sao em ác vậy? Sao không nhớ đến anh?

Mẫn Nhu e thẹn:

- Em dối anh thôi, thật ra em cũng đang rất nhớ anh. Nhớ thật nhiều.

Nhật Phi đắc ý:

- Anh biết mà. Anh biết là em đang gạt anh mà. Anh biết em cũng như anh thôi, đang nhớ anh da diết.

Lại ôm cô vào lòng, anh nhắm mắt mơ màng:

- Mẫn Nhu ơi! Anh ước gì bây giờ em đã là vợ anh để anh luôn được ở bên em.

Mẫn Nhu tròn mắt nhìn Nhật Phi:

- Chẳng phải cũng đồng ý với em là đợi một thời gian nữa mới nói đến chuyện đó sao?

- Anh không hề muốn đợi đến hết năm nay đâu!

Mẫn Nhu ngạc nhiên:

- Sao hôm đó anh lại.

- Anh ở phe em là vì anh tôn trọng ý kiến của em. Anh muốn em được rước về nhà anh với một tâm trạng thật vui vẻ và như em nói. Anh để thời gian để cho em chuẩn bị. Anh luôn tôn trọng ý kiến của em, anh muốn lúc nào em cũng vui hết.

Mẫn Nhu xúc động:

- Anh hiểu em vậy sao? Anh yêu em vậy sao?

- Em hạnh phúc lắm, em yêu anh lắm.

Hôn lên tóc Mẫn Nhu. Nhật Phi lại thì thầm:

- Đã yêu nhau thì phải hiểu nhau chứ, phải biết thông cảm cho nhau nữa.

Mẫn Nhu ngã đầu vào ngực Nhật Phi. Anh nâng cằm người yêu lên. Trao cho cô một nụ hôn nồng ấm. Người ta thường nói yêu nhau là phải hiểu nhau. Thông cảm cho nhau. Nhật Phi đã hiểu Mẫn Nhu như vậy. Vậy tình yêu của họ sẽ ra sao đây? Không biết sẽ có sóng gió gì không? Người đời thường có câu, tình đầu là tình khổ, là tình hay gặp nhiều chông gai, nhiều đắng cay. Mong sao họ đừng gặp những đắng cay trắc trở.

Buổi chiều hôm nay Nhật Phi lại đến nhà Xuân Linh. Bà Xuân niềm nở:

- Con đến đó hả Phi?
- Dạ thưa bác con mới đến.
- Con vào nhà chơi đi. Nè! Hôm nay với giá nào con cũng phải ở lại dùng cơm với mẹ con bác nghe chưa?

Nhật Phi vui vẻ:

- Dạ, con xin tuân lệnh.

Bà Xuân cười thật tươi, hễ mỗi lần Nhật Phi đến nhà anh lại hay pha trò như vậy nên bà Xuân rất quý anh.

Nhật Phi bước vào nhà đã nghe tiếng đàn của Xuân Linh vang lên. Một điệp khúc thật nhẹ nhàng, êm ái. Những ngón tay thon thả của Xuân Linh điệu dàng lướt trên những phím đàn.

Nhật Phi đứng nhìn Xuân Linh thật lâu. Anh như đang bị cuốn vào khúc nhạc.

Lát sau khi Xuân Linh vừa kết thúc. Nhật Phi dành cho cô một tràng vỗ tay thật dài:

Xuân Linh đàn hay như vậy mà giấu nghề hén. Xấu nha:

- Xuân Linh hết hồn quay lại, thấy Nhật Phi, cô thẹn thùng:
- Anh Phi trêu em rồi. Chỉ là một bản nhạc thường thôi mà.
- Còn khiêm tốn nữa. Đàn như Linh vậy mà bảo là thường, chắc trên đời này không có người hay rồi.

Xuân Linh cười làm lun sâu lúm đồng tiền, Nhật Phi ném chao đảo. Sao tự nhiên anh thấy Xuân Linh giống Mẫn Nhu đến lạ. Từ cặp mắt to tròn, chiếc mũi cao lại thêm nụ cười. Nhật Phi lắc đầu để xua đi ý nghĩ.

- Chắc là mình đang nhớ Mẫn Nhu quá đó thôi.

Thấy Nhật Phi đứng nhìn vào mình mà chẳng nói gì cả, trái tim Xuân Linh đập loạn xạ.

Mặt đỏ như quả gấc. Cô lắp bắp:

- Anh Phi làm gì mà nhìn em dữ vậy?

Thoáng giật mình, Nhật Phi cũng lắp bắp:

- À! Anh... chỉ tại Linh cười trông xinh quá nên anh nhìn thôi mà. Đâu có gì đâu.

Xuân Linh đỏ mặt:

- Anh Phi lại trêu em nữa rồi.

- Anh nói thật đó, không đùa đâu. Linh vừa đẹp lại vừa có tài. Sau này anh chàng nào mà quen được Linh chắc hạnh phúc lắm.

Xuân Linh hỏi một câu mà cô chưa suy nghĩ:

- Vậy còn anh thì sao? Anh Phi có thấy hạnh phúc khi được ở bên Linh không?

Hơi giật mình trước câu nói của Xuân Linh. Nhật Phi nghĩ bụng:

- Trời, cô bé đang nói gì vậy? Đùa hay thật đó. Chẳng lẽ, cô bé đang yêu mình. Chắc là không có đâu. Chắc cô bé đang thử mình thôi.

Nghĩ vậy nên Nhật Phi vui vẻ:

- Đương nhiên là có rồi. Nói chuyện với Linh anh thấy vui lắm. Thoải mái lắm. Xuân Linh mừng rỡ:

- Thật vậy sao? Vậy thì hay quá.

Nhật Phi nhìn Xuân Linh hơi lạ:

- Sao cô bé lại vui như vậy? Chẳng lẽ điều mình nghĩ đã đúng sự thật. Nếu vậy thì nguy to.

Mình phải làm sao cho cô bé hiểu đây.

Vừa lúc đó bà Xuân bước vào, Thấy Nhật Phi đang ngồi thừ ra, bà nhìn qua Xuân Linh dọa hỏi:

- Chuyện gì mà hai đứa im lặng vậy? Đang giận nhau hả?

Nhật Phi thoáng giật mình nhưng anh cố bình tĩnh:

- Dạ, đâu có tụi con vẫn đang nói chuyện vui vẻ đó chứ. Tại con thấy hơi mệt nên...

-Vậy làm ta tưởng, thôi hai đứa ngồi đây trò chuyện tiếp đi để bác đi nấu cơm, Phi ở lại dùng cơm mới được về nha.

- Dạ, con sẽ ở lại thưởng thức hết tất cả các món do bác làm.

- Vậy thì bác vui lắm.

Nói xong, hà Xuân bước đi, nhưng chỉ vài bước bà thấy tối tăm mặt mày rồi từ từ quy xuống. Nhật Phi nhanh chân chạy đến đỡ lấy bà Xuân. Mắt bà đã nhắm nghiền, bà như không còn biết gì nữa. Xuân Linh hốt hoảng gọi bà:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ sao vậy? Mẹ tỉnh lại đi mẹ.

Nhật Phi bình tĩnh, anh nói như lệnh:

- Gọi cấp cứu mau. Nhanh lên!

- Xuân Linh vừa khóc vừa quỳnh quáng gọi điện...

- Lát sau bà Xuân được đưa vào phòng cấp cứu. Nhật Phi và Xuân Linh đứng chờ. Nhật Phi lo lắng:

- Linh nè! Nào giờ bác có hay như vậy không?

Xuân Linh nước mắt lã chã, cô lắc đầu:

- Không có. Đây là lần đầu tiên mẹ em bị như vậy.

Xuân Linh lại khóc dữ dần hơn:

- Trời ơi, nếu mẹ có chuyện gì chắc em sẽ chết mất.

Nhật Phi trấn an:

- Đừng có nghĩ vậy. Ai lại muốn, mẹ mình có chuyện chứ? Hãy cố bình tĩnh lại đi Linh.

Xuân Linh ngã hẳn vào ngực Nhật Phi, cô đắm lệt:

- Em sợ lắm! Sao, mẹ bị như vậy chứ?

Nhật Phi vỗ vỗ vai cô:

- Em đừng khóc nữa mà Linh. Hãy cố bình tĩnh để còn lo cho mẹ.

Xuân Linh lại khóc òa lên:

- Giờ em rồi lắm anh Phi ơi! Chắc em sẽ ngã quy mất.

Nhật Phi an ủi:

- Em đừng vậy, em phải gắng gượng chứ.

- Anh nghĩ chắc là bác chỉ tuột canxi thôi. Em đừng khóc nữa. Nếu để bác biết được sẽ buồn đó.

- Em biết phải làm gì bây giờ?

- Em phải bình tĩnh và em hãy cầu nguyện cho mẹ mình.

Xuân Linh lau từng dòng lệ, cô làm theo lời Nhật Phi như một cái máy...

- lát sau, cửa phòng cấp cứu bật mở. Nhật Phi nhanh nhẹn:

- Bác ấy có sao không thưa bác sĩ.

Vị bác sĩ bình thản:

- Gia đình đừng quá lo. Bà ấy chỉ bị suy nhược thần kinh do lao lực và suy nghĩ nhiều thôi.

Xuân Linh ngạc nhiên. Cô hỏi nhanh:

- Bác sĩ nói sao? Mẹ tôi bệnh là do suy nghĩ nhiều à?

Vị bác sĩ gật đầu xác nhận:

- Phải, bà ấy suy nghĩ nhiều và còn hao tâm nên bà mới bị như vậy. Người nhà cần làm cho bà vui, tinh thần luôn sáng khoái. Đừng để bệnh nhân suy nghĩ nhiều sẽ dễ dẫn đến stress.

Xuân Linh khó hiểu:

- Mẹ suy nghĩ chuyện gì chứ? Sao mẹ không nói cho em biết.

Vị bác sĩ lên tiếng:

- Gia đình phải gần gũi để tìm hiểu bệnh nhân. Thôi, tôi đi đây.

Nhật Phi lịch sự:

- Dạ, cảm ơn bác sĩ.

Nhật Phi và Xuân Linh cùng bước đến bên bà Xuân. Thấy mẹ đã tỉnh. Xuân Linh ngấn dòng lệ:

- Mẹ, sao mẹ lại như vậy?

Xoa đầu con gái. Bà cố vui vẻ:

- Mẹ đâu có gì. Mẹ chỉ hơi mệt thôi.

- Lúc nãy bác sĩ bảo là do mẹ suy nghĩ nhiều nên bị suy nhược thần kinh. Có đúng không mẹ?

Bà Xuân thoáng bối rối nhưng bà cố bình tĩnh:

- Mẹ có suy nghĩ gì đâu chứ? Chắc là tại bác sĩ đoán vậy thôi.

- Con cũng mong là mẹ không có bệnh.

Quay qua Nhật Phi, bà hiền từ.

- Bác cảm ơn cháu nhiều lắm, Nhật Phi.

Nhật Phi tươi cười:

- Bác đừng nói vậy mà! Ai trong lúc đó cũng vậy thôi.

Nhật Phi chột hỏi:

- Bác trai ở đâu mà sao anh không thấy bác đến vậy. Hay là bác không biết chuyện bác gái bệnh.

Xuân Linh nói một cách vô tư.

- Cha em đi công tác rồi không có ở nhà nên không biết đâu. Lúc nãy khi mình đi chắc có lẽ là mọi người xung quanh ai cũng thấy. Nếu cha em về chắc họ sẽ báo giùm mà!

- Vậy cha em có di động không?

- Dạ có.

- Vậy sao em không gọi?

- Em định về nhà mới gọi.

Móc trong túi ra chiếc điện thoại đưa cho Xuân Linh. Nhật Phi hỏi thúc:

- Em hãy gọi cho bác trai đi, để bác ấy biết còn sắp xếp công việc để về sớm.

Cầm chắc điện thoại trong tay Xuân Linh ra ngoài nói chuyện. Lát sau cô trở vào với nét mặt tươi tỉnh:

- Mẹ ơi! Cha nói là cha sẽ về ngay đó mẹ.

Bà Xuân nghiêm nghị nhìn con gái:

- Cha con bận rất nhiều việc, con cho ông ấy biết làm gì. Ông ấy sẽ lo.

Xuân Linh nũng nịu:

- Mẹ. Phải cho cha biết chứ với lại đã lâu lắm rồi cha không về, con nhớ cha lắm.

Bà Xuân nhìn con gái cười buồn:

- Con gái lớn rồi mà vậy đó sao?

- Ngồi với mẹ con bà Xuân thật lâu. Nhật Phi từ già:

- Thưa bác, con bận chút việc con xin phép về trước. Bác nhớ dưỡng sức cho thật khỏe nha bác.

Bà Xuân nhìn Nhật Phi, bà cười hiền:

- Bác cảm ơn con nhiều lắm Nhật Phi.

- Bác lại vậy nữa rồi.

Quay qua Xuân Linh, Nhật Phi tươi cười:

- Anh về nha Linh, ngày mai anh lại đến thăm bác.

Xuân Linh hơi buồn nhưng cô cũng tươi nét mặt:

- Dạ, vậy anh Phi về.

Xuân Linh cứ nhìn theo dáng Nhật Phi bước đi. Cử chỉ đó không sao lọt khỏi mắt bà Xuân. Bà nghĩ bụng:

- Chắc là đã đến lúc già này phải giúp con gái mình rồi.

Nhật Phi ra đến cửa bệnh viện thì gặp ông Thái Nguyên bước vào. Anh lễ phép:

- Bác đi đâu vậy ạ.

Ông Thái Nguyên hơi bối rối:

- Bác... đi thăm một người bạn, còn con?

- Dạ, con cũng vậy?

- Vậy à! Thôi ta đi nhé!

- Dạ, bác đi.

"Trời ơi! Nếu mà để cho Nhật Phi biết được chắc sẽ bẽ hết. Mai mốt ta phải cẩn thận hơn mới được" Ông Thái Nguyên nghĩ thầm như thế. Còn Nhật Phi thì không khỏi thắc mắc.

"Bác ấy thăm ai mà mình hỏi bác ấy bối rối vậy chứ? Nghĩ rồi anh cũng lắc đầu bước đi.